V.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS APPROPRIATION BILL, 1962 (L.A. BILL NO. 14 OF 1962). 3-50 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Madras Appropriation Bill, 1962 (L.A. Bill No. 14 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

Sir, we had a discussion on the budget in the first week of this month. I do not think any further remarks are called for on the budget. I would request the House to accept this motion.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

"That the Madras Appropriation Bill, 1962 (L.A. Bill No. 14 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion is before the House for discussion. Let hon. Members make short speeches. Sri T. P. Srinivasavaradan will now speak.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, there are a few burning topics which require the attention of the Government and also our attention. The first is about the high cost of living. Of course, it has been pointed out by the Government that during the last one year the prices have not gone up. But still I find that a large section of the people are not able to have even one square meal a day. They find it extremely difficult. Only a few days back when I was moving about, I found a poor woman who was practically living a life of starvation. I asked her how many meals a day she took. Some of the people with her said that they took only one meal and even that, only a very small quantity. They are not able to live. The poor woman was very lean. She was not even able to walk. I would request the Government to find out whether it is possible to bring down the prices. I do not think it is possible to give three measures of rice per rupee. It is absolutely impossible. My regret is that those people who say that prices can be brought down and that three measures a rupee can be given do not put forward concrete proposals. They do not say how it can be done. Only if they put forward concrete proposals, Government can consider. There is no use saying, 'Let me occupy the Treasury Bench. Then with a magic wand, I can bring down the prices.' On more than one occasion when I said that the prices could be brought down, the Minister for Finance said, 'Tell me concrete, practical steps.' I was not able to state any. People who say that it is possible to bring down the prices must place before us proposals so that we can cite them when necessary.

Another very important topic is this. There is now a cry, political cry for separation. In my humble opinion, all steps must be taken to root out this tendency of separatism. There is

---

a Printed as Appendix II on page 486-489.

no point in saying that we shall cut off from the rest of India. If we cut off from the rest of India, the only thing that faces us is. ruin, nothing but ruin. It may be a political stunt for the purpose of elections. But this cry of separation must be put an end to. Last time when I spoke on the budget, I said that even people like me would join forces opposed to separatism. We are glad that in the other House the spokesmen of the Government have vehemently opposed this idea, and they did not countenance such an idea. All sane people must join together and see that this separatist tendency is not allowed to go on. My real difficulty is that the children are spoilt. As I said last time, some of the teachers are inculcating such ideas in the minds of the children. Such people should not be teachers. They have no place in the school at all. It is better that they are free from politics. It they want to enter politics and if they want to sponsor the cause of any party, let them give up that profession and join that party.

Next, I would like to say a few words about Education. I am really glad that the Minister for Education is actively thinking of the educational problem. The first thing he did was the introduction of English medium in a number of schools. I do not say that all schools have been converted into English medium schools and that all children have been forced to take the English medium. The Minister for Education said that in each district one school must have at least one section with English medium. It is a good thing. There are a number of children whose parents are either Central Government servants or who are employed in companies which have branches throughout India. Now, such children should have education and it is very essential that there must be English medium sections. I am glad that now fanaticism for our regional language is slowly given up and that the fanatics now realise that English must have a place. Just now the Hon. the Minister for Education said that the proposal is to start the teaching of English from the III Standard. It is a good thing, in my opinion.

Another thing is about the study of languages. At present, the scheme contemplates the study under Part II of a language such as Hindi or any other language not taken under Part I. It begins only in the VIII Standard. In the VI and VII Standards the students study only two languages. Now, if English is introduced in the III Standard, students will study English and the regional language from the III to the VIII Standard. I would request the Hon. Minister to consisder whether this Part II language cannot be introduced in the VI or VII Standard, a little bit earlier so that students can study it for four or five years. At present, they are having years' study; this is quite insufficient.

The Hon. the Minister for Education said that before the end of this year he would take a firm decision regarding the pattern of education. I think it is better a decision is arrived at as early as possible. I should like to point out that secondary education should not be neglected. Now the approach seems to be what is the

quantum, minimum that is necessary for University education. They take first University education and try to mould secondary education. It should be borne in mind that secondary education prepares students not only for University education but also for other walks of life. Therefore, secondary education must be a complete unit by itself. Not only should it be related to other courses but it should be a complete unit by itself. The present 10-year course ought to be given up. Nowhere else in the world you have got a ten-year course of secondary education. I am glad there is re-thinking. I hope the Hon. Minister will up this pet idea about this, the pet idea of junior college. They have taken only one part of the American system. In America secondary education lasts for twelve years and then there is the junior college. It is no more called junior college; it is now called community college, because it does not cater to the needs of the University-going people. The community college gives vocational education, education for higher studies, and so on. In spite of it, you find any number of students have got four or six years of higher education. That is what the American books on education say. Let us not copy that State. It is overflowing in superfluity in everything. Therefore, that proposal must be carefully considered.

The next point is this. In other countries there are aided institutions, institutions aided by the Government. But the Government have taken the responsibility of providing qualified, trained teachers to all the institutions. In our State we insist upon trained teachers but we do not provide trained teachers. There are only a few training institutions. So far as the training institutions are concerned, they are run by aided agencies. Government should take up the responsibility of seeing that the schools are provided with trained personnel. It is a very important thing. In England, under the Secondary Education Act, they have not taken the responsibility of running secondary schools but they have taken the responsibility of providing secondary schools with trained teachers.

About the study of languages, the Education Minister pointed out just now that the policy was to have the three languages formula. Whether it can be modified or not should be reviewed. If you want to stick to the three-language formula, what steps have to be taken? All these things have to be carefully considered. Now what happens is this. Now the University has not taken into consideration the marks obtained in the language under Part II. This has led to many students neglecting its study. I am a member of the S.S.L.C. Board and I can tell you one small incident. As soon as it was published in the papers that marks under Part II Language would not be taken into account for the purposes of examination, many students did not sit for the examination. The S.S.L.C. Rules state that students should appear for the first time in all the languages prescribed. Now, 1,500 students did not appear for Hindi. But out of 1,500 nearly 1,000 students got brilliant marks in all the other subjects. Because

they did not appear in all the subjects prescribed for study they could not be declared eligible. We amended the rule so far as the examinations of March 1962 and October 1962 are concerned that even though students did not appear for the language under Part II, they should be deemed to have completed the S.S.L.C. It is in that way we saved so many boys, a thousand and odd, boys who would, otherwise, have been declared ineligible for college course of study. Therefore, I would request the Government and the University authorities to see what should be done in regard to the study of Part II languages.

4-00 p.m.

Sir, as regards medium of instruction, it is all right that it should be the regional language so far as the high schools are concerned. But I would like to mention here one thing which I found as a teacher of science. I do not know why some authors of science books exclude completely the use of international terms and bring in pure Tamil terms which nobody understands. It is better they use international terms for scientific expression. That will facilitate easy reference in books of science in English. As regards the medium of instruction in the University stage, I would still plead that English should continue for at least 25 years to come. Let us not meddle with the medium of instruction at that stage. Let it continue as English for at least 25 years more.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Afterwards?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Let us wait and see. Let us stabilize. We are changing, changing and changing. That is the difficulty. Then we have got various other programmes, the housing programme, production programme and the rest. Let us face these and solve them first. But let us leave this medium of instruction as it is. It will slowly solve itself. Ultimately the regional language may become the medium of instruction. But, at the present stage, the regional language cannot be adopted as the medium of instruction in the Universities because we have not got sufficient reference books in the regional languages. Text-Books we have got. But reference books are much more important than these text-books. And again we have teachers whose mother-tongue is Kannada, Malayalam or Telugu or something else. We cannot send them out all at once. It is not also fair to send them all out.

When talking on this question of medium of instruction, I am reminded of one thing. I say this for the information of the Hon. the Minister for Education. As soon as we introduced Tamil here, immediately they abolished Tamil in Chittoor district. It is a bilingual district. I know in Tirupathi there was a Tamil section. The strength in the section has diwndled because it was not encouraged. I do not know whether that section exists at all now, or not. That will be the repercussion if you discourage Telugu here. They will discourage the learning of Tamil there. But so far as the medium of instruction in the Universities is concerned, when we want to produce students of high calibre, let us not rush and make any changes. Let us hasten slowly.

30th July 1962] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Lastly, Sir, to solve these various educational problems I would suggest that there should be a Statutory Board of Education quite independent of the Government. The Government may enunciate the policies and the Board will carry out those policies. We all find now that there is interference in the day-to-day administration by the department of education and so on. The Government issue orders frequently changing this, that or something else. All that will go if there is a Board of Education, I mean for secondary education. For University Education, of course, there is the University and it is an autonomous body. So far as secondary education is concerned, it is better we have this Statutory Board. We have been asking for it for a long time. The Education Grants Committee as also the Secondary Education Commission recommended the setting up of such a Board. But it has not seen the light of day. Perhaps it has been put in cold storage. I would, therefore, request the Hon. the Finance Minister to go through it and see at least some sections of it are implemented.

This is all what I wanted to say on this Appropriation Bill. Once again I wish to point out that if this separatist tendency is not put an end to, it is going to play havoc with the social life in this State.

Thank you, Sir.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, a departmental note on education has been circulated to us and many items in that pertain to finance which has been provided for in this Appropriation Bill. That, I claim, is the appropriateness for the few observations I wish to make just now.

Sir, on page 3 of the note some provision is made for the employment of additional Secondary Grade teachers in the elementary schools if the number of sections in Standard V exceeds three. We welcome the appointment of secondary grade teachers for teaching English. But, at the same time, we would request the Government to see that about 2,000 teachers in the various elementary schools who are placed on a lower scale, that is, the Higher grade scale, should be specially recruited for this purpose.

Then, Sir, the scales of grants for teachers in aided schools are to be the same as salaries of such teachers in Government schools in the revised scales of pay. This is a welcome idea. There was some confusion in the interpretation of this among the departmental authorities at the lower levels and this has been realised and the grant is now to be sanctioned on the same scale. But with the same stroke of the pen they are now saying that a teacher with the same qualification of the secondary grade should not be paid as a teacher in Government service. This is an anamoly which I have been pointing out very often and that Government order which speaks of sanctioned posts and which bars the teachers from enjoying equal salaries for equal qualifications should be taken away.

Sir, the payment of monthly grants has been so modified from January 1961 as to enable the payment of salaries to teachers on the 1st of every month. This is a welcome step and the Government have to be congratulated on this. But I hear reports from Tirunelveli district that though the salaries are paid on the 1st, the dearness allowance of Rs. 10 pertaining to that month is paid only on the 1st of the subsequent month. I would like the department to look into this.

Then, provision is made for 1961–62 for payment in advance in July every year for 50 per cent of the maintenance grants sanctioned in the previous year. Government should be aware of the fact that the inspecting officers, the Deputy Inspectors are given the discretion to reduce the management grant that is to be generally allowed. Now of late Government are allowing only ten per cent of the assessed grant to these managements. Even this ten per cent is cut on account of the discretion given to the Deputy Inspectors. If, as has been suggested by me very often on the sacred floor of this House, the Government are not for nationalising the schools, they should liberalise these grants.

With regard to the school meal system, let not the Government understand that the teachers are against it. But they do want that the whole scheme should be taken up by the panchayats without any reference to the teachers. Now the running of the school, the imparting of instruction to the pupils if taken along with this extra work, would result in some sort of fall in the educational standards. When the Government think and the public also think that there is already a considerable fall in the standards even at the lower levels, is it proper on the part of the Government to entrust this work to the teachers, the work of supervision, or collection of funds or whatever it is that is connected with the running of the mid-day meal scheme.

In this connection, Sir, I would like the Government to place on the table of the House as early as possible the report on the working of the scheme by the Committee set up by the Government for the purpose. In fact, difficulties are bound to be there. All hon. Members will admit that in working a scheme, and especially a large scale scheme like the mid-day meal scheme, there are likely to be difficulties and defects. Let the House also know what the difficulties and defects are in the working of the scheme and let the rectification be attempted early.

Again, there is a paragraph in the note about the School Improvement Scheme and the Government say that about Rs. 5 crores worth of material and funds have been collected under the scheme. On many occasions on this sacred floor of this House, I had requested the Government just to furnish an inventory of articles collected and the funds collected for the various schools through the project method, what is called in Tamil ' Seeramyppu Thittam. Otherwise, there is no meaning in our saying that Rs. 5 crores have been collected. There should be an inventory of articles collected, funds collected, buildings donated and so on.

30th July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

Sir, I concede that inspecting officers are necessary. Government have now come forward to increase the inspectorate. Now they mean appointing a large number of Deputy Inspectors and also creating two Divisional Inspectors' posts. Of course, this State had so far only two Divisional Inspectors. And there was a time when it was thought that these posts were unnecessary. Even now there may be people who say that the increase in the number of Divisional Inspectors' posts is unnecessary. But if the work that is assigned to them is to be done properly, nobody could say that this addition is unnecessary. It has been indicated in the note that they are to dispose of appeals. I have had occasion to point out already on the sacred floor of this House that the department can work in a much better way if they would only accept my suggestion. Now the districts, most of them, have been subdivided into two. Each district has two district educational officers, gazetted officers. There are now more than 24 District Educational Officers and they have been provided with a lot of convenience, such as the jeep and so on, to visit the schools, libraries. Is it not possible for the Government to see 4-10 that a particular District Educational Officer is responsible for p.m. education in a particular district solely? Can he not just maintain the register of trained teachers who are employed and unemployed within that district? Can he not look to the welfare of the teachers and see that the services of teachers are not terminated unless there is an extraordinary complaint or unless there is retrenchment in that particular high school? Cannot that office maintain something like an employment exchange register whereby the teacher whose services are terminated will be given preference in the first vacancy? A district is to be made self-contained in respect of the production of teachers, supply of teachers and the welfare of teachers. Even if one or two clerks are necessary for the District Educational Officer to look after the welfare of the teachers, he can have them. I am yet to know of any procedure in the Education Department, where the Educational Officer, who inspects a school, attends to the welfare of the teachers. Should there not be columns in that printed form, which is written up previous to the inspection and placed before the District Educational Officer, as soon as he goes to the school for inspection to show something about the welfare of the teachers in the school? There are Provident Fund rules in existence since 1920 wherein it is stated that a teacher though temporary can join the provident fund. He can have the provident fund account. Yet there are thousands of teachers in the year of Grace 1962 whose provident fund accounts have not been opened. So, only if there is a column as to the number of teachers who have been getting this provident fund benefit, the District Educational Officer will have occasion to see how many teachers have been denied this benefit. Should there not be columns to show in how many schools the teachers worked, in how many they were sent out, and for what reason, and what are the schools in that particular district which are committing these atrocities of sending out teachers on three months' notice or

[Sri G. Krishnamoorthy] [30th July 1962

even without notice? This is a Welfare State. We have got the District Educational Officer. He has to look after the welfare of the teachers. If these columns are provided in the inspection report, which should be done and can be done in the interests of the teachers, the teachers, will be benefited.

Then, Sir, the appeals which come from the elementary schools to the Divisional Inspector and from secondary schools to the Director of Public Instruction are never disposed of in time. It takes over a year or even two years in some cases. In my own file, when I was the President of the South Indian Teachers' Union, I had a case which took over 18 months for disposal by the District Educational Officer of Tanjore and the Divisional Inspector concerned. Though it took over a year for the disposal of the case, the teacher, after all, did not get any benefit. How is it that it takes such a long time? Is there any justification for expanding the inspectorate? At once the Government may say that it is because of overwork, it took eighteen months. Are we sure of expeditious disposal and prompt disposal of the appeals of teachers at least after the expansion of the Divisional Inspectorate from two to four? The Government can do a lot of things without additional expenditure. The Government can furnish certain details about the working of the Education Department. It is not possible for the Members of this House to get a report of the work done by the department at the departmental level, Divisional Inspector's level, and the District level, as is the case in respect of other departments. I have not seen any report from the Director of Public Instruction. We had been getting it previously. We are not getting it now. Every year they ought to give statistics of the unemployed teachers, teachers produced by the training schools, untrained teachers being appointed when trained teachers are available as in Tirunelveli district, etc. When questions are asked, it is said that the time and money spent on collecting the information are not commensurate with the purpose served. Therefore, we are in the dark. There must be statistics. If we descend to the district level, statistics can be taken of the teachers and their qualifications. It is very necessary that in the Education Department we should have statistics, and we should not walk on a dark road.

I am glad that we spend over Rs. 25 crores on Education. It is really a fair sum. The Government describe it as 22 per cent of our revenues. I would like more and more to be spent on education. Even these Rs. 25 crores can be spent in a better way. Now if the welfare of the teachers is looked after, and if really the content of education is improved, we can have the return on this capital investment. Education is capital investment. We cannot get the return on it immediately. It will be got in future generations It will pay us better than dams and projects But the content of education is the thing that is to be looked into. We speak more about the duration of the course, how much is to be taught and in how many years it is to be taught. But we

30th July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

never speak about what is to be taught even in educational conferences. What is to be taught is important. How it is to be taught and in how many years it is to be taught come next in importance. The scheme of education that obtained before 1947 (prior to Independence) still continues with a little tinkering is it national educaction? Is it the education for which the late Gopalakrishna Gokhale and Balagangadhara Tilak fought? Have we brought in national education? What else can we then expect except signs of disintegration of the country from Kashmir to Kanyakumari? We should have a committee at least at the State level in Madras to go into the content of education. Whether the duration of the course is 10 years or 11 years, it does not matter. Even a vegetable vendor, who is supposed to be illiterate, is able to understand the metric weights, naye Paise accounts, etc., better than an educated person far too quickly. If I have passed the S.S.L.C. and if I just recollect all that I have assimilated in the ten years, I see that it is only a smattering of language and mathematics, which even a vegetable vendor on the roadside knows. We have not improved economically, socially, and spiritually. That committee which is to be set up by this State should have as its basis the grounding in the three 'R's in three or four years and then the teaching of the Humanities, which has been woefully neglected both at the secondary stage and the college stage. Lives of great spiritualists who lived in India should be taught in Humanities. Besides Humanities they should have science, health and hygiene. We study about everything except about our body. There are persons even now who do not know where their hearts are. The students should study more about their health and hygiene, and should live as examples for others to copy. If the committee is to do all this, naturally the sum of Rs. 25 crores will be very usefully spent, and we will have the return on it. Thank you, Mr. Chairman.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, though it may not be strictly relevant to the discussion on the Appropriation Bill, I want to refer to things which are exercising our minds now. I want to express my feelings in this particular matter. After Independence, we have opted for a democratic form of Government, and as every one knows throughout the world, a democratic system of Government means a Government by discussion, by persuasion, and by public opinion. This is the essence of a democratic system of Government. We have opted for this system of Government, and that is a serious matter for consideration by all of us, whether we belong to the ruling party or the opposition party. It is a matter for consideration whether the methods that were adopted for purposes against the British rule in India should be adopted again in our country for any purpose now for example, for bringing down the price line. I very strongly feel in the matter. I feel that the planning that we have adopted is largely responsible for the rise in prices. I feel that throughout the world prices are rising on account of the fact that

planning has become a sort of ideology with men. The systematic planning without break is responsible for the rise in prices. All economists are agreed on this. I do not want to discuss this any more, and I shall not take much more time. This is an economic issue. The rise in prices is a serious economic issue, which cannot be settled by agitation or by the expression of strong feelings in any manner or by processions, strikes, etc. The issue must be settled clamly by the Government and the parties coming together for the purpose. Even in spite of the plans, there was the rise in prices. But I am sorry that any political party should resort to picketing. Peaceful picketing is a contradiction in terms.

4-20 p.m.

Even when Mahatma Gandhi adopted it, it was not possible for him to do peaceful picketing. But he had the good grace to accept whenever there was violence that he was responsible for that violence. Now after attainment of Independence, when there are political parties in the opposition, it is not possible for anybody to accept any mistakes because of prestige. Picketing, agitation, strikes, '*Unnavratham*'—all these are unsuited to a democratic system of Government. We must realise that once picketing starts—even the leaders cease to have any responsibility—other people come into the picture. Even in the strike in 'The Hindu' that was what happened. Other people came in and the matter was finally decided between the employer and the employees. Now I am not asking for any blame to be attached to any party. The leaders of our country in the Madras State have the reputation of being sober. Therefore, I am appealing to the leaders of parties to come together and, although freedom of speech is guaranteed under the Constitution and whatever language they may adopt ,to decide that such methods should not be adoptped in future. Other metoods of persuasion may be adopted. But this method of strikes and satyagraha should no longer be adopted in our country. After the attainment of political independence, all of us are engaged in the economic development of our State. That is one primary concern of all of us. Our aim should be to abolish all distinctions between the rich and the poor and to assure the people a fairly good amount of income and economic prosperity. When all of us are engaged in that task, even though there may be opposition in regard to particular measures, even though I may say that the methods adopted by the Government or by the ruling party are not good, I am here to state strongly that some of these methods that were adopted before Independence should be banned once and for all. That cannot be done by legislation or by a fiat of the Government. It must be done only by parties coming together just as they came together so far as students are concerned and decided that they should no longer interfere with students and drag them into politics. I would appeal to the Government, to the D.M.K. members and all others to come together for the purpose of finally deciding, whatever may be the strength of feelings, whatever may be the way in which we want to show our disapproval or censure, that some of these methods for which we ourselves may not be responsible for the

30th July 1962] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

final consequences should not be adopted and should be once for all eschewed from political agitation. That is what an ordinary citizen like myself who has never been in the midst of this fray feels. I am glad many feel like myself. It is no use blaming each other. They will again repeat the same thing. Prestige will goad them to say, 'As soon as we come out, we shall do this or that.' I am not saying that the present Government will lose their head. What I am saying is this. It will not be helpful to the peaceful economic development of the country. Therefore, I am appealing to all parties to come together and finally decide not to adopt some of the methods which were adopted previously. Many of these methods were found very difficult of adoption even by the best men with the highest power. Therefore, as an ordinary citizen, as a Member of the Legislature here, in the public interest, and for the sake of economic and social development of our great country entrusted to our care, I feel that we should eschew some of these methods. Try to dislodge the present Government if you feel that they are doing wrong. But that too should be done only by appealing to the people. Education is progressing. Primary education will be compulsory in the course of another ten years. Therefore, everyone will be able to read. Newspapers and pamphlets can be distributed. That is the method of creating public opinion. That is the democratic way of life. We have opted for the democratic form of Government under the Constitution. Therefore, let us adopt democratic methods only and not other methods. That is the only way in which we can progress. Let the leaders come together and decide on this particular question. I felt like that and I have expressed my feelings before the Legislature here.

* SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Chairman, Sir, I am thankful to the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar for the strong expression of opinion in regard to the incidents that took place recently. I would like to say one or two words for this reason. The general impression appears to be that, whatever the motive might have been, on the question of rise in prices to some extent they were justified. That seems to be the feeling even in the mind of Sri Balasubramanya Ayyar.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I have chosen the words very carefully and I do not want any comment. The issue should be solved. I am for it.

SRI M. SESHACHARIAR: It may be in the mind of some that the rise in prices has been the cause for this kind of picketing. The Government must make it clear that it is not possible to reduce the prices having the wage structure as it is now. Wherever you go, the wage structure is much higher than what it was five or six years ago. The agriculturist would say that he cannot reduce the price because the wage structure is higher than what it was. The industrialist will say that he has provided several amenities and that it is not possible to reduce the prices.

[Sri M. Seshachariar] [30th July 1962

Therefore, the Government must make the people understand that it is not possible at this stage to lower the prices whatever the D.M.K. people might do.

I would like to say one thing in regard to the D.M.K. agitation. I have seen things personally in certain places. Some of the leaders' plead that things happened suddenly. I know as a fact that in our place several arrangements were made even on the previous night. People were taken in lorries to Sriperumbudur. About a thousand people were gathered in a place where there were not even thirty of the party people. Some people gathered stones on the roadsides, had them in their pockets or bags, and they were going about trying to assault even policemen. It was necessary for the Police to resort to lathi charge. Till 12 o'clock the Tahsildar was trying to enter the gates of the taluk office. It was so very difficult for him to enter. A fresh contingent of Police had to be brought in. It was so in all the three gates. Therefore, it is not a case where they did not previously plan. They had planned and done it. Therefore, it is for us to see that such a thing does not happen hereafter. If really what happened was accidental, surely the leaders of the Party would have said that such a thing should not have happened and they should have condemned it. But they have not condemned it. Even in their resolution it is stated that if necessary, they should try to get in by force. Therefore, this Party is surely wedded to violence. At any rate, the supporters of that Party are bent upon causing inconvenience. As a matter of fact, a number of buses which were running to the mufassal were stopped very near Aminjikarai and Poonamallee. There was a scare everywhere that buses would be attacked. It is not possible for us to say what the Government should do. But I can only say that the Government should see that the lives and property of the people are secure.

4-30 p.m. As the hon. Member Sri Srinivasavaradan and the hon. the Deputy Leader of the Opposition, Sri Balasubramanya Ayyar said, this is not the time when you can ask for sepapration, for a separate State and so on. As a matter of fact, the world over people are trying to align themselves with one another. You hear of the European Common Market. You know the purpose of it (An hon. Member: Protecting themselves) No, not for trade alone. It is for various other purposes. We have to understand that. That is why they are gathering together as against Communism, as against other nuclear armed powers who might use it. May be it is thought of as a deterrent by some powers. But the neutral countries may be destroyed without their entering into the hot war. Therefore, it is not possible for anyone to say that he must be alone. Everywhere people are trying to gather together. I should think that, that party should be persuaded to give up this course. I do not know whether it is possible to persuade them. It is not as if they have not thought about the consequences of their policy. But people say that it

is just for advertisement, just for stabilising their party. Whatever it is, I think the Government should take serious steps to see that such things do not recur hereafter.

* **திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்:** மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நிதி ஒதுக்கல் மசோதா மீது பேச வேண்டிய நிலையிலே இன்று நான் இந்த சட்டமன்றத்தின் சட்ட திட்டங்களின் 57-வது கிளாஸின்படி தி.மு.க. காரர்கள் நடத்திய மறியல் சம்பந்தமாக ஒரு விவாதம் நடத்த நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கோரியிருந்தேன். இந்தக் கோரிக்கைக்கு சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்கள் மறுப்புத் தெரிவித்து விட்டார்கள். அந்த நிலையிலே அதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய சில கருத்துக்களை நிதி ஒதுக்கல் மசோதாவின் விவாதத்தில் நான் சொல்ல முற்படுகின்றேன்.

தி.மு. கழகத்தவர்கள் 19-ம் தேதி விலைவாசிகளைக் குறைப் பதற்கு மறியல் நடத்துவதாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தார்கள். அந்த மறியல் சமாதான முறையில் சுமுகமான மறியல் நடத்தப் படும் என்பதைத் திட்டவட்டமாக அறிவித்திருந்தார்கள். அந்த மறியலிலே பலாத்காரம் பிரயோகிக்கப்படலாம் என்பதாக எந்தப் பொறுப்புள்ளவர்களும், அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்த தலைவர்கள் பேசியதாக யாராலும் நிரூபிக்க முடியாது. ஆக சுமுகமான முறையில் மறியல் நடக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்திலே அந்தக் கட்சியின் பிரதான தலைவராகிய எனது மதிப்பு மிக்க நண்பர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வேலூரிலே மறியலில் பங்கு கொள்வ தாக இருந்தார். சுமுகமான நிலையிலே நடத்தப்படக்கூடிய அந்த மறியலுக்கு வேலூரிலே 144 தடையுத்தரவு போடப்பட்டது. அந்த நிலையிலே அங்கு தடை உத்தரவு போடவேண்டிய அவசியம் என்ன ஏற்பட்டது என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தடையுத்தரவு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அதை மீறக்கூடிய நிலை, நிர்ப்பந்தமான ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியது. அவர் மீறப்போவதாக பிரகடனப்படுத் தினார்கள். அதைத் தொடர்ந்துதான் எல்லா இடங்களிலும் அதன் எதிரொலி. அவர் மீறினால் அவர் arrest செய்யப்படலாம், அதைத் தொடர்ந்து மற்ற இடங்களில் எதிரொலி ஏற்படலாம் என்ற நிலை உருவாகியது. அந்தத் தடை உத்தரவை வேலூரிலே போட்டிருக்காவிட்டால் இந்த எதிரொலிகள் ஒன்றுமே இல்லாமல் சென்ற மாதம் 30-ம் தேதி Secretariat முன்பு நடத்தப்பட்ட மறியல் போல சுமுகமான மறியல் எல்லா இடங்களிலும் நிச்சய மாக நடந்து இருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இந்தத் தடை உத்தரவு காரணமாகத்தான் இவ்வளவு அசம்பாவிதங்கள் ஏற்பட்டன என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மதிப்பு மிக்க நிதியமைச்சர் அவர்கள், பிரதான எதிர்க்கட்சி யாகிய தி.மு.க.-வினர் 50 பேர் இருக்கிறார்கள், விலைவாசிக்காக சட்டமன்றத்திலே போராடியிருக்கவேண்டும், வெளியிலே போராட அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தது கண்டித்து வருந்தத்தக்கது என்று சொன்னதாக நான் கேள்விப்பட்டேன்.

[30th July 1962

SRI K. RAJARAM : Mr. Chairman, Sir, the hon. Member is referring to something that took place in the other House which I think he should not do.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member should not refer to anything that happened in the other House. He should confine himself to whatever happened here. The hon. Member should also be careful in what he says, because I have already disallowed his motion under rule 57. He must not, therefore, touch uppon those points referred to in his motion.

* திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: தி.மு. கழகத்தவர்கள் எதிர்க்கட்சியாக இருந்து தாங்கள் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள் பேரில் அரசாங்கம் சரிவர கவனம் செலுத்துவது இல்லை, அலட்சியப்படுத்துகின்றார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணத்துக்குச் சொல்ல வேண்டுமேயானால், விலையைக் குறைப்பதற்கு எல்லா கட்சிகளையும் கொண்ட ஒரு குழு அமைத்து அந்தக் குழுவின் மூலம் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த முற்படலாம் என்று ஒரு அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். நல்ல அபிப்பிராயம் என்பது என் அபிப்பிராயம். அது புறக்கணிக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிக்காரர்களுடைய அபிப்பிராயம் சரிவர மதிக்கப்படவில்லை என்பது பொருள். வேறொரு எடுத்துக்காட்டு நான் சொல்ல முடியும். முஸ்லீம்களுக்கு சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்லி அவற்றுக்கான நிவாரண வகைகளையும் சொன்னேன். ஒன்று இரண்டுக்கு கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள், அந்தக் கோரிக்கை நியாயமற்றது என்ற முறையிலே. மற்றக் கோரிக்கைகளுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. அதைப்பற்றி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அந்த வகையிலே சட்டமன்றத்திலே எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளை எந்த முறையிலே நடைமுறையிலே சாத்தியமாக்க முடியும் என்பதை நான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இந்த நிலையிலே தான் நிர்பந்தப்படுத்தப்பட்டு வெளியிலே அதற்கான ஒரு முயற்சி எடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலை உருவாகியது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது அதிகமாக வரக்கூடிய வதந்திகள் ஜெயிலிலே உள்ள ஊழியர்கள் மிகவும் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாகச் செய்திகள் அடிக்கடி கேட்கின்றன. விடுதலை அடைந்து வந்த பலர் என்னிடத்திலே நேரிலே சொன்னார்கள். மன்னிப்பு என்ற கடிதத்திலே பலவந்தமாக அடிக்கப்பட்டு கையெழுத்து வாங்கப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் மறுத்தால், தவறான பாஷைகளால் அவர்கள் திட்டப்படுகிறார்கள் என்றும், அதற்கு மறுத்தால் தனி அறைகளுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு மிகவும் பலாத்காரமான முறைகள் உபயோகிக்கப்படுகிறதாகச் சொல்கிறார்கள். இதன் உண்மையை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். இதைச் சரிவர ஆராய்வதற்கு ஒரு குழுவையாவது அமைத்து அதில் மதிப்புக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கனம் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்களைத்

30th July 1962] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

தலைவராகக்கொண்ட ஒரு குழு அமைத்து, ஜெயிலுக்குச் சென்று அங்கு உள்ள நிலைமை என்ன என்பதை அவர் நேரிடையாக அறிந்து இந்த மன்றத்துக்கு **Report** சமர்ப்பித்து அதன் பேரில் அரசாங்கம் அந்தக் குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்க முடியும். இதை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மறியல் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் வெறுப்பு உணர்ச்சியோ பகைமை உணர்ச்சியோ கொள்ளாமல் அன்பையும் அனுசரணையும் கொண்டு கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நண்பர் ஒருவர் சொன்னர், விநோபாஜி சொன்னர் என்று. ஒரு நெருப்புக் குச்சியைப் பற்றவைத்தால் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளாக குகைக்குள்ளே இருந்த இருட்டு போய் பிரகாசமான வெளிச்சம் என்பது இருட்டை விரட்டி விடுகிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்போல ஒரு நல்ல முயற்சியை அரசாங்கம், அன்புடன் செய்தால் தப்பபிப்பிராயங்கள் நல்ல அபிப்பிராயங்களாக மாறலாம். அந்த மாதிரியான ஒரு முயற்சி இப்போது காவலிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லா ஊழியர்களும், தலைவர்களும் நிபந்தனையின்றி விடுதலை செய்யப்படவேண்டும். அவர்கள் மீது தொடரப்பட்டிருக்கும் எல்லா கேஸ்களும் வாபஸ் வாங்கப்படவேண்டும். இந்தக் காரியம் செய்வதனல் எவ்வளவோ நல்ல அபிப்பிராயம் உருவாக முடியும். இந்த நல்ல அபிப்பிராயத்தின் காரணமாக பல நல்ல பலன்கள் அரசாங்கத்துக்கும் ஏற்படலாம். அந்தக் கட்சிக்காரர்களுக்கும் ஏற்படலாம். ஆக அதற்காக முயற்சி எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர் ஒருவர் டெல்லிக்கு லெட்டர் எழுதினர் என்று அவர்களை நையாண்டி செய்யும் வகையில் சொன்னதாக நான் அறிந்தேன். அவர் டெல்லிக்கு லெட்டர் எழுதினர் என்றால், அதிலே தவறு ஒன்றும் இல்லை என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். போலீஸ் சம்பந்தப்பட்ட சகல உரிமையும் மாகாண அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது என்பது உண்மை. ஆனல் அதற்கு மேற்பட்ட அதிகாரங்களும் உண்டு . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அந்த அதிகாரங்கள் என்னவென்பதை கனம் அங்கத்தினர் விளக்கவேண்டும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: கனம் மந்திரி அவர்கள் கொஞ்சம் பொறுமையுடன் கவனித்தால் விளங்கும். நான் விளக்குகிறேன். அந்த அதிகாரங்கள் எல்லாம் மத்திய சர்க்காருக்குத்தான் இருக்கின்றன. அதாவது இந்த நாட்டு அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின்படி அரசாங்கம் நடக்கிறது. அந்த அரசியல் சட்டம் மெட்ராஸ் மாகாணத்திற்கு மட்டும் இல்லை. மற்ற மாகாணங்களிலும் அதே சட்டம்தான் அமுல் நடத்தப்படுகிறது. கேரள மாகாணத்திலும் அதே சட்டம்தான் நடைமுறையில் இருக்கிறது. தேர்தலில் வெற்றிபெற்று சட்டசபையில் மெஜாரிட்டி இருந்தும் கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஐந்து ஆண்டுகள் நீடித்து ஆட்சி நடத்தவில்லை. இரண்டரை ஆண்டுகளில்

அந்த அரசாங்கம் முடிந்தது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆக இந்த முறையிலே போலீசார் தங்கள்மீது மிகவும் வேகமாக நடவடிக்கை எடுக்கின்றூர்கள் என்ற உணர்வின் காரணமாக அந்த எம்.பி. அவர்கள் டெல்லிக்கு லெட்டர்
4-40 p.m. எழுதியதில் தவறு இல்லை என்பதைத்தான் எடுத்துச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆக எப்படி இருந்தாலும் அரசாங்கம் நல்ல எண்ணத்துடன், அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்தப் பிரச்னையை அணுகவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு நான் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் தலைவர் அவர்களே, கடைசியாகப் பேசிய அங்கத்தினர் உள்பட, இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட எல்லா அங்கத்தினர்களும் அரசாங்கத்திற்கு யோசனைகளும் கருத்துக்களும் தெரிவித்தார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு முதல்முதலாக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

முதலிலே இந்த விவாதத்தைத் துவக்கிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. ஸ்ரீனிவாசவரதன் அவர்கள் விலைவாசியைப்பற்றி ஒரு பிரச்னையைக் கிளப்பினூர். கிளப்பிவிட்டு, நான் அதற்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு விட்டுவிடவில்லை. அவரே பதில் சொல்லி விட்டார். பிரச்னையைக் கிளப்பி, அவரே பதிலும் சொல்லி விட்டார். அதுதான் ஆசிரியருக்கு அழகு. மாணவர்களைக் கேள்விமட்டும் கேட்டுவிட்டு, உளரவிடக்கூடாது. அந்த உயர்ந்த மாண்பு இருக்கவேண்டும். அது கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. விலைவாசி ஏறி இருக்கிறது. நான் கூறக்கூடிய விடையை அவர்களே அளித்துவிட்டார்கள். விலைவாசிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்றூல், அது உலகம் பூராவும் உள்ள நிலைமை. விலைவாசி அதிகமாகி இருக்கிறது, Standard of living அதிகமாகி இருக்கிறது, வாங்கும் சக்தி அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது, உற்பத்தியும் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. உற்பத்தி பெருகுகிறது, வாங்கும் சக்தி பெருகுகிறது, வாழ்க்கைத்தரம் உயருகிறது, விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டு போகிறது. திட்டம் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப் படுத்தவேண்டும். எப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது? இன்றைக்குச் சட்டம் போட்டு கட்டுப்படுத்த முடியுமா? விவசாயிகளுக்கு உத்தரவு போட்டு இந்த விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டும் என்று சொன்னூல் விவசாயம் பண்ணுவார்களா? அது நடக்காது. உலகத்திலே உள்ள நிலைமை இது. இந்த நாட்டிலும் விலைவாசி உயர்ந்து கொண்டு போவதால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் Fixed income உள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு எத்தகைய நிவாரணம் அளிப்பது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று முன்பே சொன்னேன். இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நிலைமையில்தான், கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் வைத்து, 10 இடங்களில், சென்னையில் இதற்கான முயற்சி செய்யப்படுகிறது. பிறகு இதர இடங்களிலும் இத்தகைய கடைகளை நிறுவலாம். அறுவடை காலங்களில் நடுத்தர வியாபாரிகள், நடுவில் இருக்கிறவர்கள், குறைந்த விலைக்கு வாங்கி அதிக லாபம் அடைய இடம் கொடுக்காமல்,

30th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இதை மொத்தத்தில் ஒரு **Purchasing Machinery** ஏற்படுத்தி, அறுவடை காலத்தில் எங்கே கிடைக்கிறதோ, அங்கே மொத்த மாக வாங்கி ஸ்டோர் பண்ண கோடவுன் ஏற்பாடு செய்து அதிக லாபம் இல்லாமல், ஓரளவு லாபத்தில் விற்பதற்கு வேண்டிய ஏற் பாடுகள் செய்யலாம் என்ற யோசனையை நான் முன்பே சொல்லி இருக்கிறேன். அதிலே அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும். ஆனால் ஒன்று. இந்த விலைவாசியைப் பற்றி நாம் பேசவேண்டியதுதான். ஒரு உத்தரவு போட்டுவிட்டால் விலைவாசி குறைந்துவிடாது. விலை வாசியைக் குறைப்பது என்பது மாநில ரீதியில்கூட முடியாது. அதை இந்திய ரீதியில் பண்ணவேண்டும். **National Development Council** -ல் கமிட்டி போட்டார்கள். பல நிபுணர்கள் அதிலே **Co-opt** செய்யப்பட்டனர். நான்கூட டெல்லிக்குப் பல கமிட்டி கூட்டங்களுக்குப் போய் இருக்கிறேன். விலைவாசி உயர்வுக்கு பல அம்சங்கள் காரணமாக இருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் பரிசீலனை செய்த பிறகு என்ன செய்யவேண்டும் என்று பார்க்கவேண்டும். இதற்காக **Planning** குறித்து குற்றம் சாட்டி அதை வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடாது. மக்களுடைய வாழ்க் கைத் தரம் உயர்வதற்கும், வசதிகள் பெருகுவதற்கும் **Planning** இன்றியமையாதது. அதைக் குறைக்க முடியாது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒன்றும் இல்லாதபோது இருந்த விலையை நினைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது சொன்னால் பிரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லை. இது சிக்கலான பிரச்சனை. இதைப்பற்றிப் பேச வேண்டியதுதான். உறுப்படியாக ஏதாவது சொன்னால் கேட்க லாம். விலைவாசியைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது, இந்த மறியலைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம். அது தனி விஷயம். ஏதோ ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டு மறியலாக நடந்தது. ஏதோ ஒரு இயக்கம் இருக்கிறது. அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. அதைச் சம்பந்தப்படுத்திப் பேச வேண்டாம் என்றுதான் மன்றத்தில் உள்ள அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த நாட்டுப் பிரிவினையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பிரிவினை என்பதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது.

அடுத்தபடியாக, முக்கியமாக சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள், ஆசிரியர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு இதிலே இடம் இருக்கமுடியாது, இருக்கவும் கூடாது. அப்படி அந்தக் கருத்து உள்ளவர்கள் இதிலே இருக்கவே கூடாது என்று சொன் னார்கள். நாங்களும் அனுமதிக்கமாட்டோம். சிலபேர் நமக்கு உபதேசம் செய்கிறார்கள். சொன்னால் சொல்லிக்கொண்டு போகட்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். சில பத்திரிகைகளும் எழுதுகின்றன. அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடிப்பது என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அது கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரியும், மற்றவர்களுக்கும் தெரியும். இம்மாதிரியான பிரிவினை சக்தி, நாச சக்தி எல்லாம் உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து இருந்து வருகிறது. இந்தத் தீய சக்திகளிலிருந்து மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆகையால் நாம் அதைப்பற்றி விவாதிக்க வேண்டியதில்லை. இவ் விஷயமாக அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது.

கல்வி விஷயத்தைப்பற்றி நான் முன்பே சொன்னேன். அதிலே இன்னும் முடிவுருத பிரச்னைகள் இருக்கின்றன. நிபுணர்களோடு கலந்து பேசி, மற்றவர்களோடு கலந்துபேசி, இந்த ஆண்டு இறுதிக்குள் முடிவு செய்வோம் என்ற நம்பிக்கையோடு இருக்கிறோம் என்று எடுத்துச் சொன்னேன். கனம் அங்கத்தினர் அவர்களும் "South Indian Teachers' Association" சார்பாக இன்னும் சில பிரதிநிதிகளோடு என்னிடம் வந்து Secondary Education பிரச்னைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆலோசனையைத் தெரிந்து கொண்டேன். Secondary Education முக்கியமானது தான். நாம் எல்லோரும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். Three Language Formula -ஐப்பற்றிச் சொன்னார்கள். மும்மொழிக் கொள்கை என்பது ஹைஸ்கூலில் ஏற்பட்டது. இந்த மொழி விஷயத்தில் ஏதாவது செய்வது என்றால், அந்த கொள்கையையே மாற்ற வேண்டியதாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் யோசனை செய்து கொண்டு வருகிறது. எல்லா பிரச்சனைக்கும் நிபுணர்களுடன் கலந்து பேசி, என்ன செய்வது என்பது பற்றி முடிவு செய்யலாம். தமிழ் படித்துத்தான் ஆகவேண்டும். "Scientific Terms" எல்லாம் வேறு மொழியில் பெரிய வார்த்தைகளைப் போடுவது தவறு. "International Terms Scientific Terms"-க்கு இருப்பது நல்லது. அதை நம் பிள்ளைகள் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். University Medium-ஐப் பற்றிச் சொன்னார்கள்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் மீடியம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கில மீடியம் உள்ள பள்ளிகள் இங்குமங்குமாக மொத்தம் 85 என்று கணக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. மாநிலத்தில் 1,800 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உள்ளன. (4-50 p.m.) இதில் 85 பள்ளிகளில் ஆங்கில மீடியம் கொடுத்தால் என்ன தவறு? இது புதிதாக ஏற்பட்டது அல்ல. போன வருஷத்திலேகூட கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கில மீடியமும் கொடுக்கப்படவேண்டும். கொடுக்காமல் விட்டால்தான் வெறுப்பு வருகிறது. சிறுபான்மையோருடைய தேவையைப் பார்க்கவேண்டும். அதுமாத்திரமல்ல. ஜனநாயகத்தில், பெற்றோர்கள் எங்கள் குழந்தைக்கு ஆங்கில மீடியம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அதை நாம் மறுப்பது சரியாகாது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களைப் பொறுத்தவரையில், தமிழில்தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. யுனிவர்சிடி படிப்பைப் பொறுத்தவரையில், தமிழில் ஏன் சொல்லிக்கொடுக்கக் கூடாது? சொல்லிக்கொடுக்கக் கூடாது என்பது என் அபிப்பிராயம் அல்ல. சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இதைச் சொல்லும்போது, ஏதோ உபசாரத்திற்குச் சொல்கிறார்கள் என்று சிலர் நினைக்கலாம். தமிழ் மீடியத்தை நான் எதிர்க்க வில்லை. அதற்கு என்று ரூ. 10 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்

30th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கிறேம். தமிழ் பப்ளிகேஷன் பீரோ மூலம் பாடப் புத்தகங்கள் எழுதுவதற்காக மட்டும் அதை ஒதுக்கியிருக்கிறேம். பொதுவாக காலேஜில் ஆங்கிலம் இருக்கிறது. ஆங்கில மீடியமே கூடாது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. வருகிற ஆண்டில் அல்லது இந்த ஆண்டில் ஆங்கில மீடியம் இருப்பதால் அங்கு போகிறார்கள். தமிழையே வைத்துவிடவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னால், இந்த அரசாங்கம் அதை ஒப்புக்கொள்ளாது. அது குழந்தைகளுக்கு நல்லதல்ல, மக்களுக்கு நல்லதல்ல. நேஷனல் இண்டெகிரேஷன் பற்றி நாம் உணர்ந்து பேசுகிறேம். அப்படி ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பில்லாமல் எப்படி நேஷனல் இண்டெக்ரேஷன் உருவாகும்? அங்கத்தினர் திரு. அப்துல் வகாப் அவர்கள் சொல்லிய மாதிரி, ஆபத்து காலத்தில் வழி தெரியாமல் மத்திய அரசாங்கத்தை அணுகினர் ஒரு எம்.பி. என்றார். அந்தக் காலத்தில் மாத்திரம் மத்திய அரசாங்கத்தை நினைத்தால் எப்படி? எப்போதும் அந்தத் தொடர்பு இருப்பது நல்லது. அந்தத் தொடர்பு வருவதற்கு நான் தமிழ் எம்.ஏ., பி.ஏ., மட்டும் படித்து விடுகிறேன் என்றால் போதுமா? அப்படியென்றால் அலகாபாத், அலிகார், பனாரஸ் யுனிவர்சிடிகளுக்கு எப்படிப் போக முடியும்? அங்கு தமிழ் மீடியம் எங்கு இருக்கிறது? மேல் நாடுகளுக்கு எப்படிப் போக முடியும்? இதைச் சொல்லும்போது, எத்தனை பேர் அமெரிக்காவுக்கும், ஜெர்மனிக்கும் போகிறார்கள் என்று கேட்கலாம். எல்லோரும் போகாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு இந்த 'ஆஸ்பிரேஷன்' இருக்கிறது. கிராமத்திலுள்ள ஏழை எளியவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் குழந்தைகள் அமெரிக்காவுக்கு, ஜெர்மனிக்கு, இங்கிலாந்துக்குப் போகவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். நாம் இப்போது அகில இந்திய ரீதியில் இந்தியை ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. இந்தி அகில இந்திய மொழிதான். இருந்தாலும் எல்லோரும் அதைப் படிக்கமுடியாது என்பதாலும் ஆங்கிலம் எல்லோருக்கும் ஓரளவு 'அசோஷியேட் லாங்வேஜாக' இருக்கிறது என்பதாலும் ஆங்கிலத்தை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொன்னால் எப்படி? தமிழ் மீடியம் எடுத்துக்கொள்வதில், குழந்தைகளுக்கு படிப்பு இல்லை என்றால், குழந்தைகள் மீது ஆத்திரப்பட்டு என்ன பிரயோஜனம்? அல்லது என் மீது ஆத்திரப்பட்டு என்ன பிரயோஜனம்? ஆகையால் எதையும் அவசரப்பட்டுக் கட்டாயப்படுத்துவது நல்லதல்ல. தமிழ் நாட்டுக்கு நல்லதல்ல. தமிழ் மக்களுக்கு நல்லதல்ல. நேஷனல் இண்டெக்ரேஷனுக்கு நல்லதல்ல. மக்களின் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு நல்லதல்ல. ஆங்கிலமும் தமிழும் மீடியமாக இருக்கட்டும். தமிழ்தான் பெரும்பாலும் இருக்கிறது. ஆங்கில மீடியமும் இருப்பதால் அதில் தப்பில்லை. இது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். இது சம்பந்தமாக நிபுணர்களைக் கேட்டு முடிவு செய்யத் தயாராக இருக்கிறேம். எனக்கு ஓப்பன் மைண்டு (Open mind) தான். அவசரப்படுவது தமிழுக்கு நல்லதல்ல. ஏதோ கட்சி என்று வைத்துக்கொண்டு நாம்தான் தலையில் தாங்குவது போல் தமிழ் மீடியம்,

தமிழ் மீடியம் என்று சொல்லிக்கொண்டு தீர்மானம், மகாநாடு என்று போடுவதில் அர்த்தம் இல்லை. தமிழ் மீடியம் இருக்கும். இதைப்பற்றி ஒவ்வொரு கல்லூரியையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அடியோடு ஆங்கிலத்தை எடுத்துவிட்டு தமிழை வைத்துக்கொள்ள யாரும் தயாராக இல்லை. ஆங்கிலத்தை வைத்துவிடவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. வைத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்றுதான் சொல்கிறேன். அதை அடியோடு எடுத்துவிடப்போவதில்லை. மற்றக் கல்லூரிகள் சென்னை, மதுரை, திருநெல்வேலி, சேலத்தில் வைக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். சேலத்தில் முனிசிபல் கல்லூரியாக இருந்தபோது அதில் ஒரு பிரின்சிபால் இருந்தார். அந்த பிரின்சிபால் தமிழ்மீது ரொம்ப உற்சாகமாக இருந்தார். அவர் அதை காலேஜில் வைத்துப் பார்த்துவிட்டு இன்னும் 50 வருஷங்களுக்கு அது முடியாது என்று சொன்னார். இதை நான் பயமுறுத்துவதற்காகச் சொல்லவில்லை. தவறான கருத்தாக இதைச் சொல்லவில்லை. அவசரப்பட்டு நான் ஏதோ சாதித்து விடுகிறேன் என்று கிளம்புவதில் பிரயோஜனம் இல்லை என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். ஆங்கிலம் நேஷனல் இண்டெக்ரேஷனுக்கு அவசியம். தமிழை வைத்துக்கொண்டு நேஷனல் இண்டெக்ரேஷன் செய்ய முடியாது. தமிழில் இன்னும் அதிகமாகப் படிக்கவேண்டும். அதில் இன்னும் அதிகப் புத்தகங்கள் வரவேண்டும். இதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இந்தியை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு ஆங்கில மீடியம் வேண்டாமென்று சொல்வது தவறு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கலந்து பேசி, உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு, ஆரம்பப் படிப்புக்கு என்ன முடிவு, எப்படிச் செய்வது என்பதை முடிவு செய்யப்போகிறோம், இறுதி முடிவாகச் செய்யப் போகிறோம். அரசாங்கம் பண்ணக்கூடாது, டி.பி.ஐ. பண்ணக்கூடாது என்று சொல்வது கூடாது. அவற்றிலும் மனிதர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் யுனிவர்சிடியிடம் கொடுத்துவிடலாம். ஸ்டேச்சுடரி போர்டு ஏற்படுத்தலாம் என்றெல்லாம் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இது என்ன சித்தாந்தம்? நாங்கள் என்ன இண்டர்ஃபியர் பண்ணுகிறோம்? அவர்களுக்கு அந்த (Obsession) எண்ணம் வேண்டாமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு எப்போதும் இடைவிடாமல் உற்சாகத்துடன் பாடுபடுகிறவர்கள். அவர்களும் பேசினார்கள். அதற்கு இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். "I have listened to him and I have taken note of what he has said". வேறு ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை, அவர்களுக்கு அனுகூலமாக.

இந்த மறியலைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் பேசினார்கள். மறியல் கூட, 'பிக்கெட்டிங்' கூட அகிம்சை முறையில் இருக்குமா? அது எப்படியிருக்கும்? தமிழில் மறியல் என்றால் என்ன அர்த்தம்? தடுப்பது என்றால் அகிம்சை என்று சொல்வது எப்படி? தடுப்பது என்பது "நீங்கள்

30th July 1962] *[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]*

போகாதீர்கள்" என்று சொல்லலாம். கள்ளுக்கடைக்குப் போகாதீர்கள் என்று சொன்னோம். முன்னே போகிறவனைத் தடுத்து நிறுத்தினால் அது 'வையலன்ஸ்' அப்படிச் செய்கின்றவர்களைத் தண்டித்தால் குறைசொல்வதற்கில்லை என்று காந்தியடிகள் கூறியிருக்கிறார். **Violent picketing and peaceful picketing** என இரண்டையும் பாகுபடுத்தியிருக்கிறார். கெடுதலாக இருந்தால் "நீ அதற்குப் போகாதே" என்று கேட்டுக் கொள்ளலாம். ஆகையால்தான் காந்தியடிகளுடைய கோட்பாடு வயலண்ட் "பிக்கெட்டிங்" இல்லாமல் சாத்வீக பிக்கெட்டிங்காக இருக்கலாம் என்பது. பலாத்காரமாக அது இருக்கக்கூடாது. அன்னிய நாட்டுத் துணிகளை வாங்காதே என்று மறியல் செய்தோம். போகிறவனைக் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தால், அது பலாத்காரம் தான். இந்த மறியலைப் பொறுத்த வரையில், கனம் அங்கத்தினர் அப்துல் வகாப் அவர்கள் பேசினார்கள்.

ஒன்று எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். ரொம்ப திருப்தி. 19-ம் தேதியிலிருந்து இன்று காலை வரையில் சட்டசபை கூட்டம் நடந்து முடிந்தது. 19-ம் தேதியிலிருந்து 50 ஸ்தானங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. தி.மு.க.வினர் முக்கியமான எதிர்க்கட்சி ஆவார்கள் 5–00 p. m.
அதில் பேசுவதற்கு ஒருவர்கூட கிடையாது. எதிர்க்கட்சி நன்றாக விளங்கவேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை. ஜனநாயகத்தில் எதிர்க்கட்சி முக்கியமானது. எனக்கு ஏற்பட்ட வருத்தம், ஏமாற்றம், குறை எல்லாம் இன்று தீர்ந்து போய்விட்டது. 19-ம் தேதியிலிருந்து இன்று வரை தி.மு.கழகக் குரல், இங்கே கேட்கவில்லை. பத்திரிகையில் வரவில்லை. **Telephone-** ல் பேசுகிறார்கள், இங்கே வராது. அங்கத்தினர்கள் நேராகப் பேசுகிறார்கள். நேற்று ஒருவர் **Telephone-** ல் பேசினார். மன்றத்தில் கேட்கிற பாக்கியம் எனக்கு இல்லை. குறை ஒருவாறு இன்று தீர்ந்துவிட்டது. தி.மு.க. ஓட்டிலே வந்தவர், தி.மு.க. வுக்காகப் பேசினார், வாதாடினார். அந்தத் தொடர்பு இருக்கும். முன்னே இருந்த தொடர்பு, தி.மு.க.-லீகுக்கு இருக்கிற தொடர்பு தவிர தி.மு.க. ஓட்டிலே வந்தவர். அந்த நன்றி உணர்ச்சியை ரொம்பப் பாராட்ட வேண்டும். 'அவர்கள் உதவியால் நாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம், அவர்கள் இல்லாத காலத்தில் நாம் பரிந்து பேசுகிறோம்' என்று அவர்கள் பேசினார்கள். அந்த முறையை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அவர்களுக்கு மறியலைப்பற்றி அதிகமாகத் தெரியாது. நான் சொன்னால் கோபித்துக் கொண்டார்கள். "நாங்கள் எல்லாம் படிக்காதவர்களா? நீ யார் செல்வதற்கு" என்று சொன்னார்கள். **Constitution** என்றால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம் இதைச் செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். **Constitution** - ஐப் படிக்கவேண்டும். மாகாண சட்டசபையில் பேசுகிறார்கள். மாநில உரிமை, ஆட்சி உரிமை, இந்த **Constitution-** ல் **Provincial Automony** எத்தகையது என்பதை எல்லாம் நன்றாகப் பொறுப்பேற்றுப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தின் தயவு இப்போதாவது

வேண்டியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. பிரதம மந்திரி அவர்களுக்கு தூது போகட்டும். நேருவிடம் சொல்லட்டும். நிலைமைகளைச் சொல்லட்டும். அப்படிச் சொல்வதில் தவறு இல்லை.

மறியலில் என்ன பண்ணினார்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் கேட்டார்கள். என்ன பண்ணினார்கள்? மறியல் பலவிதம். கள்ளுக் கடை மறியல்; அந்நிய நாட்டுத் துணி மறியல்; இப்படி மறியல்கள் உண்டு. கலெக்டர் ஆபீசுக்கு கலெக்டர் போகக் கூடாது. மற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் போகக்கூடாது. Deputy Collector ஆபீசுக்குப் போகக்கூடாது, தாசில்தார் ஆபீசுக்குப் போகக் கூடாது என்றால் இது என்ன மறியல்? அவர்கள் பேரில் என்ன கஷ்டம்? கலெக்டருக்கு என்ன கஷ்டம்? விலைவாசி என்ற பேரைப் போட்டு கலெக்டர் ஆபிஸ் முன்பு மறியல், போக வேண்டாம் என்று மற்றவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லட்டும், போகிறவர்களை கை கூப்பியோ "டே" என்று கூப்பிட்டோ வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும். இந்த சாராருக்கு மரியாதை கிடையாது. சிறைக்குப் போகாதீர்கள். நாங்கள் போக வேண்டாம் என்று சொல்கிறோம். குறுக்கே போய் படுத்துக் கொள்வது, உட்கார்ந்து கொள்கிறது, போகவொட்டாமல் தடுக்கிறது, இதைப் பார்த்துக் கொண்டு அரசாங்கம் இருக்க முடியுமா? தி.மு.க. தீர்மானம் போட்டுவிட்டார்கள், தலைவர்கள், தொண்டர்கள் வந்து விட்டார்கள், கலெக்டர் ஆபீசுக்கு holiday என்று விட்டு விட முடியுமா? கனம் அங்கத்தினர் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை. இதிலே ஏதோ சொல்கிறார்கள். 144 தடை உத்தரவு என்று சொல்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இதற்கு முன்பு வேறு இடத்தில் சொன்னார்கள். பலாத்கார மறியல், Physical Obstruction வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பேச்சு அவர்களுக்குள்ளே வந்தது. அபிப்பிராய பேதம் இருந்தது. அவர்கள் தலைவர் சொன்னபடி முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த வகையில்தான் மறியல் செய்தார்கள். அவர்கள் arrest செய்யப்பட்டார்கள். Arrest செய்யாமல் என்ன செய்வது?

திரு கே. எஸ். அப்துல்வஹாப்: 'Peaceful picketing' என்று சொல்லப்பட்டது.

கனம் திரு எம். பக்தவத்சலம்: அந்தப் பிரகடனம் நமக்குத் தெரியாது. 19-ந் தேதி காலை 9 மணி தொடங்கி அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், நாவலர் அவர்களும் என்ன செய்தார்கள்? வரவொட்டாமல் தடுத்தார்கள். 30-ம் தேதி கோட்டைக்கு வெளியிலே இருந்து ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். விட்டு விட்டோம். அவர்களைத் தொடவில்லை. Gate -க்கு வெளியே இருந்தார்கள். அந்தப் பக்கம் இருந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்துமீறி வராமல் இருப்பதற்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுத்தார்கள். வருகிறவர்களைத் தடுத்தால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? Arrest பண்ணினால் எத்தனை கலாட்டா, எத்தனை தொந்தரவு, எத்தனை ரௌடித்தனம், பொது சொத்துக்கு எத்தனை நஷ்டம்? வீடு

30th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

புகுந்து அடித்து அக்கிரமம் நடந்திருக்கிறது. அது மாத்திரமா? வேலூரிலே யாரை விட்டார்கள்? வேலூரிலே ஒரு ரொம்ப முக்கியமான வக்கீல். எத்தனையோ வக்கீல்கள் practice உள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த வக்கீல் காலையிலே கோர்ட்டுக்குப் போகிறார். அவர் காங்கிரஸ்கார வக்கீல் என்று அடித்தார்கள். காருக்கு ரொம்ப damage ஆகிவிட்டது. அவர்கள் தன்மை எப்படிப்பட்டது? உள்ளூர் பிரமுகர் வேலூரிலிருந்து வந்திருந்தார். அவர் என்னிடம் வர்ணித்தார். ஜட்ஜ் கூட போகக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார். வேலூரிலே கல் அடித்து, நிறுத்தி ஓட்டு என்றார்கள். காரிலே போகிற நீதிபதி நடந்து போக வேண்டி இருந்தது. காங்கிரஸ்கார வக்கீல் என்று சொல்லி அடித்தால் என்ன அர்த்தம்? காங்கிரஸ்காரர்கள் வக்கீல் ஆக வரக்கூடாதா? இந்த மாதிரி எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி விட்டு இப்போது பெரிய பதிவிரதை மாதிரி பேசுவது என்றால் என்ன அர்த்தம்?

அப்புறம் சிறையிலே என்ன நடந்தது? சிறையிலே 21-ம் தேதி இந்த மாதிரி. அதற்கப்புறம் பலாத்கார செயலில் ஈடுபட்டு நஷ்டம் செய்தவர்கள் லிஸ்ட் போலீஸிடம் இருக்கிறது. இவர்களைப் பிடித்து சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள். 21-ம் தேதி அவர்களிலே சில பேர் சாப்பாட்டுத் தட்டை சுக்கல் நூறாக்கி துண்டுகள் ஆக்கி அடித்தார்கள். சௌகார்பேட்டைக்குப் போகும் போது 4 கல்லை மடியிலே கட்டிக் கொண்டு போனார்கள். இது எல்லாம் நியாயம் என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்வார்களா?

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: பலாத்காரத்தை நான் கண்டிக்கிறேன். தலைவர்கள் பலாத்காரத்தைச் செய்யச் சொல்லவில்லை. தங்கள் கட்சி பொறுப்பு எடுக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: ஒப்புக்காக ஏதோ அவர்கள் தலைவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். 144 எங்கே வந்தது? இது எல்லாம் கதை. அங்கே சொல்கிற கதையை வைத்துச் சொல்வது என்ன அர்த்தம்? நேரே போய் மறியல் செய்திருக்கிறார்கள். தலைவராக இருந்தால் என்ன? தொண்டராக இருந்தால் என்ன? குற்றம் செய்திருக்கிறார்கள். தட்டை உடைத்து, ஜெயில் கதவுகளை உடைத்து குவாரன்டைன் கதவுகளை உடைத்து வாய்க்கு வந்தபடி திட்டி ஜெயிலில் இருக்கிறவர்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் பார்த்து ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் அதற்கப்புறம் ஓரளவு பலாத்காரத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இதைச் செய்ய 15 நிமிஷம் ஆயிற்று. இவர்கள் அடங்கிப் போய் விட்டார்கள்.

நேற்றுக் கூட தி.மு.க. தலைவர் ஒருவர் போனில் சொன்னார். இன்ன மாதிரி அடிக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சி என்று சொல்லவில்லை. நேற்று ராத்திரியிலேயே சூபரின் டென்டை, ஜெயிலரை Penitentiary-ல் இருக்கிறவர்களை விசாரித்தேன். 21-ம் தேதி சம்பவத்துக்குப் பிறகு ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

முந்தா நாள் 378 பேர் மன்னிப்பு கேட்டார்கள். 353 பேர் மாத்திரம் Penitentiary- லே மன்னிப்பு கோரியிருக்கிறார்கள். picket பண்ணினவர்கள் தெரியாமல் செய்துவிட்டோம், மன்னிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

அரசாங்கத்திலிருந்து, முந்தாம் நாள் உத்தரவு வந்ததும் 378 பேரை ரிலீஸ் பண்ணிவிட்டார்கள் என்று செய்தி வந்தது.
5-10 p.m. சூப்பிரண்ட்டெண்டண்ட், ஜெயிலர், இவர்கள் கிட்டே இருந்து தகவல் வந்தது. முந்தாம் நாள் அடித்திருந்தால் நேற்று சொல்வது தானே. நேற்று மறுபடியும் 271 பேரை, மன்னிப்பு கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று ரிலீஸ் பண்ணினார்கள். அதை வாங்கி, சூப்பிரண்ட்டெண்டெண்ட் கிட்டே இருந்து 10 மணிவரை யிலும் கணக்குப் பார்த்து வெளியே விட்டிருக்கிறார்கள். மன்னிப்புக் கொடுத்ததை மறைக்கணுமே, அதற்கு ஒரு கதை கட்டினார்கள், நான் கேட்டேன். 21-ம் தேதிக்கு அப்புறம் ஒன்றும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் நடந்து கொள்ளுவது யாருக்கும் பொறுமையை இழக்கும் நிலையில்தான் இருக்கும். கண்டபடி திட்டுகிறார்கள். அவதூறு பண்ணுகிறார்கள் என்று உறுதியாகச் சொன்னார்கள். அதை நான் நம்புகிறேன். அங்கே இருக்கிற கான்விக்ட் வார்டரை (convict warder) கண்டபடி பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துப்பாருங்கள். இவர்கள் இழிவான பேச்சு அத்தனையும் பொறுத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. கோர்ட் இருக்கிறது. Criminal Law Amendment Act சட்டப்படி குற்றம் செய்தவர்களை சார்ஜ் பண்ணு கிறோம். நிபந்தனை இல்லாமல் ரிலீஸ் பண்ணு என்று கேட்பதற்கு, அவர்களுடைய ஓட்டைப் பெற்று இங்கே வந்த, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கேட்க வேண்டியதுதான். அது கூட செய்யாவிட்டால் என்ன இருக்கிறது? எப்படி அரசாங்கம் ரிலீஸ் பண்ணும்? கோர்ட்டு சொல்லட்டும். கோர்ட்டார் குற்றம் இல்லை என்று நினைத்தால், ரிலீஸ் பண்ண உத்தரவு போடட்டும்.

மேலும் மன்றத்தின் காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இந்த பட்ஜெட் சட்டசபையில் விவாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இங்கேயும் குறிப்பிட்ட சில பிரச்னைகளைப் பற்றிப் பேசப்பட்டது. பேசியவர்களுக்கு எல்லாம் என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த மசோதாவை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The question is—

That the Madras Appropriation Bill, 1962 (L.A. Bill No. 14 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration'

30th July 1962] [Mr. Chairman]

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I move—

'That the Madras Appropriation Bill, 1962 (L.A. Bill No. 14 of 1962), as passed by the Assembly, be passed'.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Appropriation Bill, 1962 (L.A. Bill No. 14 of 1962), as passed by the Assembly, be passed'.

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 166. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2211, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 12th April 1962, regarding amendment to Schedule III to the Workmen's Compensation Act, 1923.*

* 167. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2658, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 13th June 1962, regarding amendment to the Madras Payment of Wages Rules, 1937.*

† 168. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2095, Revenue, dated 11th May 1962, directing that the ryotwari settlement of Mahfuskhanpettai, zamin estate in Ponneri taluk of Chingleput district, shall be effected in accordance with the provisions contained in the settlement notification relating to ryotwari settlement of the estates in Tiruvallur and Ponneri taluks of Chingleput district.*

† 169. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1190, Local Administration, regarding rules for the co-option as Councillors of persons belonging to Scheduled Castes by the elected members of the Council.*

† 170. *Industrial Development in Madras State—A review for 1961–62.*

† 171. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3011, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 11th June 1962, regarding exemption of every beedi industry in the Tirunelveli district carried on by a woman in her residence from the provisions of sections 3 and 4 of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958.*